

Versek

[Látó, 2012. október]

ÜSSÜK ÖSSZE

Ma ő, vagy te,
Holnap vagy tegnap, én?
Beláthatatlan minden
Létünknek fals egén.

Beborul, majd kiderül –
Amit tablettá indukál:
Álgyönyör és nyugalom,
Vegetálás, álmál.

Ki vagyok én, és
Ki lennél, te, barátom?
Platónnak volna igaza:
Minden csak kép meg álom?

Üssük össze a poharunk:
A másnap végül mit hoz?
Éljen egyenként s külön:
Baráti kör és Hermész Triszmegisztosz!

Vadad, 2012. május 26.

IN MEMORIAM JÓZSEF ATTILA

Rejtelmek ha zengenek
Elkészül a vers is végre
S lehajtod fáradt szép fejed
A mindenség eres kezére

AZ ÁTNEMÖLELTEK

Ledobja ingét az alkonyi tág
Mezőn az álom és abban a nő.
Hamvas lilába dereng át teste,
Boldog a férfi, az arra menő!

Nesztelen illan felé a csókja,
S köldöke táján ha megáll a kéz:
Ajka vonagló csendje berobban,

Karja elindul, és hosszan igéz.

Ringat a rozsban, magába szippant,
Becéz és őriz, mint kincset a rég
Átnemöleltek – ki tudja, hányan?
Egyre magába, és tovább, és még!

SZÉLSÁTOR

Mondd ha versben mondhatod
Ha versben ringhat mondatod
Ne hallgasd el mit holtra vált
Apád anyád a holdra tárt

Ki önmagáért van csupán
Nem ámulhat el csudán
Szerelmet koldul majd s üvölt
Szelek sátrában jég sűvölt

Vadad, 2012. július 8.

KERT

Műveld a Kertet: istenek
Lába nyomába virágot ültess:
Nagyszirmú, pompás mályvát
S levendulát istennő-bokához,
Mert hajnala jön a menekvésnek,
A magány teremő csodái búgnak
Körül a tarka dombokon –
És akkor kimérten ver a szív,
És józan a szó, a mozdulat...
Érintések világa ez:
A Kert, amelyben illatok
A halhatatlan lélek szárnyai.

Vadad, 2012. július 8.

JÓZSEF ATTILA-HÁTTÉR

Mindig az a szűk,
Az a kinőtt zakó –
Hetykén vagy mélyen a kalap,
S a háttér, a fakó:

Illusztris írók, költők
És dilettánsok társasága.
A fénykép örök, mert mozdulatlan –
Vetül a kép a mára:

Mindaz, ami fájdalom volt
– S mert nem lehetett másképp:
Azóta más is belehalt már –
Hozom a versed, várj még...

Vadad, 2012. július 9.

CALLE DEL ANGEL

(Rilke Toledóban)

A Tajo partján is magány.
Angyalok Útján Liliom
Sétál a város szívetől el.
Rilke? Orfeusz? Eurüdiké?

A teremtésbe visszatérni:
Magasabb rendű látomás.
Tér és idő? – már meghaladott.
A Tajo partján Rilke sétál.

Ég és Föld Városa*, éke:
Mi lesz a verssel, ha lemegy a nap?
Angyalok Utcáján Liliom sétál –
Illata annak, ki ezután érkezik.

Vadad, 2012. aug. 24.

* Rilke kifejezése

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Nagy Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat